

ГУЛАМ ХАЙДАР ЯГОНЕ

ЖИРАФЪТ

Роден в Афганистан през 1954 година, поетът Гулам Хайдар Ягоне избра България за своя втора родина, завърши българска филология и се ожени за българка. Нищо чудно, че прописа и на български: приказки /с две от тях гостува на "Будилниче"/ и стихове /, които ще бъдат издадени в книга от издателство "Отечество"/. В Афганистан Ягоне има вече издадени няколко книги със стихотворения, приказки и изследвания в областта на фолклора.

Някога, много отдавна, жирафът бил дребен, с къса шия, без копита и без сегашните красиви шарки. Родил се в далечна безводна степ. Трябвало всеки ден да я преминава, а също така и една гора, за да стигне до мястото, където имало вода за пиене. Никак не му било лесно това трудно всекидневно пътешествие.

Един ден, когато пътувал към гората през степта, срещнал стадо крави, които бягали уплашено от лъвовете. Били много жадни и безнадеждно търсили вода. Жирафът ги съжал и отвел до мястото, където и той пиел. Когато утолили жаждата си, всяка от кравите за благодарност му дала малко от своето копито, за да може жирафът по-лесно да изминава трудния си път. Жирафът им благодарил и поел обратно с нови, удобни и здрави копита.

Още не бил стигнал гората, когато срещнал по пътя група пантери. Те не били тукашни, лутали се напразно и никак не могли да намерят гора, където да заживеят спокойно. Добрият жираф ги завел в гората, през която преминавал толкова често, а пантерите за добрината, която им сторил, го дарили с част от своите шарки. Малкият жираф бил вече с твърди копита и с много красиви петна по тялото си. Той поблагодарил на пантерите си и се запътил доволен към къщи. Пантерите отдалече му викнали:

- Ние вече ще живеем тук, ако за нещо ти по-

трябваме, ти само ни викни!

Един ден жирафът се събудил и забелязал, че в неговата територия са влезли камили и пасат от тревата и храстите му. Той помолил неканените гости след като се нахранят, да отидат да си потърсят друго място за живеене. Камилите обаче много харесали мястото на жирафа, не желаели да си тръгнат и взели да му се присмиват. Жирафът се принудил да потърси помощ от приятелите си - сините пантери. Камилите разбрали, че жирафът има силни приятели, извинили му се и се наканили да си тръгнат с наведени глави. В този момент до мястото достигнала една стара камила, която била изостанала по пътя. След като разбрала, че останалите камили са се нахранили до насита от храната на жирафа, тя ги накарала за отплата всяка да дари по малко от здравата си шия на жирафа. Така той вече бил и със здрави копита, и с великолепни шарки, и с дълга силна шия. Той съжал камилите и им подарил своя участък от степта, а сам тръгнал да си намери място за живеене в гората.

И до днес той е там, дълъг и красив, и пасе от листата и на най-високите дървета.

Николай
Кънчев

ОХЛЮВАТА КЪЩА

Охлювът
си има къща,
с нея тръгва
и се връща
след дъжда
полека-лека
покрай
горската пътека.

Вечно мълчалив
се движи -
сигурно
си има грижи.
Знам ли?
Няма той очи -
и да плаче,
не личи.

Но не вярвам аз
да плаче.
Той живее
другояче.
Как? Това е
неизвестно..
Неизвестно -
интересно.

Виждам някакви
антени,
нависоко
извисени.
За какво са му?
Не знам.
Той си знае
всичко сам.

Никой вътре
не е влизал,
за да каже:
- Телевизор
има
в охлювата къща,
радио и парно -
също!

Но когато
го съгледам
с други охлюви
спрял редом,
ахвам,
длани разпрострял:
- Цял
квартал
се е събрал!

3